

akademski list

PRESSING JUNIOR

www.pressing-magazin.rs

Broj 8 Godina IV

Diploma
za
zavičaj

студентско
перо

Књижевни конкурс

СТУДЕНТСКО ПЕРО

Уколико сте студент основних, мастер или докторских студија

Универзитета у Нишу и волите да пишете позивамо Вас да учествујете на конкурсу “Студентско перо” који расписују Студентски културни центар Ниш и Академски лист Пресинг.

На књижевном конкурсу можете учествовати са по три песме и три приче (максималне дужине 10 хиљада карактера).

Од пристиглих радова стручни жири ће из обе категорије изабрати три најбоља, који ће по завршетку конкурса бити објављени

Најбоље очекују и новчане награде:

- за два прва места по 15.000 динара
- за два друга места по 10.000 динара
- за два трећа места по 5.000 динара

Своје песме и приче можете слати на мејл адресу:
адресу studentskopero@skc-nis.com,
са назнаком “за књижевни конкурс Студентско перо”.

Рок за слање је 27. децембар 2021. године,

За за све додатне информације можете нам се обратити на телефон 018/523-364.

PRESSING

СКЦ
Ниш

Sadrzaj:

I studenti (se) pitaju

Diploma
za
zavičaj

4-6 Intervju: **Andela Ristić**

Želim da svojim radom doprinesem društvu

Razgovarao: Nikola Jeremijaš

7-8 Intervju: **Jasna Milošević**

Pomaganje zajednici kroz rad sa izviđačima

Razgovarala: Jovana Kovačević

9-10 Intervju: **Jana Kotnik**

Uspeh ne dolazi preko noći

Razgovarala: Ana Stojanović

10-13 Intervju: **Nada Popović**

Ljudi sa kojima radim su me inspirisali

Razgovarala: Miljana Stanojević

16-17 Intervju: **Natalija Andelković**

Spremna sam da ostanem u Srbiji i primenim svoje znanje

Razgovarala: Ana Stojanović

14-16 Intervju: **Aleksa Andelović**

Ljubav prema avanturi

Razgovarala: Nataša Spasovski

18-19 Intervju: **Stefan Sretić**

Muzika je moj unutrašnji svet

Razgovarao: Jovan Živković

SPECIJALNO IZDANJE AKADEMSKOG LISTA PRESSING

Pressing junior

Godina IV, broj 8

Izdavači: **Studentski informativno izdavački centar,
Studentski kulturni centar - Niš**

Za izdavača: **Dejan Kostić, dr Predrag Jelenković**

Izdavanje ove publikacije podržali su:

Sekretarijat za kulturu Grada Niša

Ministarstvo prosvete, nauke i tehnološkog razvoja

Republike Srbije

Stavovi izneti u podržanom medijskom projektu
nužno ne izražavaju stavove organa koji je dodelio sredstva

PRESSING

Razgovarao:
Nikola Jeremijaš

Andjela Ristić Želim da svojim radom doprinesem društву

Andjela Ristić rođena je u Nišu 1997. godine. Osnovnu školu i gimnaziju Bora Stanković završila je u Nišu kao nosilac diplome „Vuk Stefanović Karadžić“. Iz tog perioda, kako kaže, najdraža joj je diploma za osvojeno drugo mesto na republičkom takmičenju iz latinskog jezika. Pravni fakultet u Nišu upisala je 2016. godine, a diplomirala u septembru 2020. godine sa prosečnom ocenom 9,97, kada je i proglašena studentom generacije. U toku studija učestvovala je na takmičenjima iz oblasti krivičnog prava - simulacije krivičnog postupka, na jednom prijateljskom moot-court meču u oblasti ljudskih prava i na pravnoj klinici u oblasti antidiskriminacionog prava. Iz oblasti krivičnog prava objavila je dva članka u studentskim časopisima od kojih je jedan izlagala na međunarodnoj studentskoj konferenciji „Iustitia - Religija i pravo“. Trenutno je student master studija na krivičnopravnoj katedri na Pravnom fakultetu u Nišu. Slobodno vreme najradnije odvaja za rusku klasičnu književnost koja je njen ljubav od gimnazijskih dana, ali i za fizičku aktivnost i druženje sa prijateljima.

Šta je uticalo na tvoju odluku da odabereš studije prava?

Skoro do velike mature sam mislila da će studirati književnost. Za taj prijemni ispit sam se i spremala, jer sam u gimnaziji mnogo čitala i obožavala sam svoju profesorku Ljilju i želela sam da budem kao ona "kad porastem". Ipak, prelomila sam i upisala prava kada sam shvatila da nisam spremna da se pokorim obaveznom programu literature na studijama. Neki bliski ljudi ukazali su mi da bi možda bilo čak i sebično baviti se celog života samo svojim knjigama, kako sam ja to htela i zamišljala, već da moram da budem spremna da jednog dana svojim radom doprinesem društvu. I tako sam otišla na prava.

Da li si se suočila sa nekim neprijatnim i neočekivanim iskustvima na izabranom fakultetu, ili je on u svakom segmentu opravdao tvoja očekivanja?

Iskreno govoreći, kada sam upisala fakultet nisam od njega imala nikakva očekivanja. Možda zato što sam tako na prečac odlučila da studiram prava. Sem strepnje da li će se snaći sa obimom gradiva, nisam imala nikakva druga osećanja prema fakultetu. Mislim da je to čak i dobro, jer sam već pred kraj prve godine počela da se odusevljavam tim novim jezikom i logikom prava i želela da još više oblasti upoznam. Ne bih rekla da je bilo neprijatnih iskustava.

Da li po tvom mišljenju Niš pruža kvalitetne obrazovne mogućnosti?

Da, Niš nije mali grad. Imamo Univerzitet sa 14 fakulteta. Rekla bih da može da zadovolji i akademske i socijalne apetite jednog mladog čoveka.

Pored znanja, šta je ono najvrednije što si stekla studirajući?

Znanje je, rekla bih jedna kategorija, a pravna logika je druga. Ona nam omogućava da se tim znanjem služimo, da povezujemo to što znamo i da dolazimo do rešenja problema. Mada su to česte sintagme "pravnička logika" i "pravnički racio", moja okolina primetila je tu logiku kod mene već pred kraj studija. Počela sam nekako spontano da je primenjujem i na svakodnevnicu. Kao da su se neki vidici proširili i sada mogu da sagledam sve iz drugog ugla. To je ono što smatram najvrednijom stečenom veštinom na pravnom fakultetu.

Koliko sati dnevno provodiš u radu ili učenju?

Na osnovnim studijama, naročito na početku, bilo je potrebno izdvojiti mnogo vremena. Dok nisam naučila kako da učim, to jest dok nisam otkrila koji mi metod i dinamika najviše odgov-

araju. Ali, recimo da je prosek bio četiri do pet sati dnevno. U ispitnim rokovima, razume se, vreme provedeno uz knjigu bilo je više od svakodnevnog proseka. Danas, kada sam na masteru, učim lakšim tempom pa nekada odvojim samo par sati, a nekada mi se neka oblast dopadne pa se vratim u rutinu sa osnovnih studija.

Šta bi poručila mlađim generacijama pred kojima je sad odluka o tome čime će se baviti u životu?

Poručila bih da pokušaju da već od srednjoškolskih dana rade na upoznavanju sebe, na prepoznavanju svojih afiniteta, mogućnosti, kapaciteta, na jasnom definisanju svojih želja i najvažnije - stavljanje na tas želja i snova naspram mogućnosti. Želim da mislim, pa makar održavala tako sebe u zabludi, da su mladi ljudi još uvek puni ideała i poleta, pa da im upravo zato često nedostaje objektivan pogled na svet, koji inače oslikavaju svojim osećanjima. Ali ipak, valjalo bi da budu pažljivi i racionalni pri donošenju takvih odluka koje značajno usmeravaju njihove živote. Ako nisu sigurni da sami dovoljno dobro poznaju sebe, onda neka potraže svavet od svojih bližnjih, koji im mogu ponuditi objektivniji pogled na njihov izbor zanimanja. Ono čime će se sutra baviti ne treba da čini samo njih zadovoljnijim (mada je to glavni, ali nedovoljan uslov), već treba da pruži mogućnost za samorazvoj i doprinos zajednici.

Koji je po tebi najveći problem s kojim se suočava jedan student u Srbiji?

Iz mog ugla, akademski formalizam je veliki i suštinski problem za studente. Taj problem uočila sam tek nakon završetka osnovnih studija, u sred epidemije. Gubi se iz vida suština - trajno i održivo znanje i veštine, a forma postaje značajnija - svođenje znanja na okvire stranica obeleženih u listi ispitnih pitanja. Čini mi se da sve pogodnosti bolonjskog sistema dovode do pada motivacije za suštinsko savladavanje gradiva. Skupljajući poene za predispitne aktivnosti, zaboravljamo da poeni nisu sebi cilj, već da je cilj da budemo sposobljeni da znanje povežemo i primenimo, ako smo ga uopšte i stekli.

Sa onim što si do sada postigla, šta su tvoje ambicije za bližu, a šta za dalju budućnost?

U bližoj budućnosti ču se truditi da odbranim master rad iz oblasti krivičnog prava na niškom Pravnom fakultetu i nadam se, nakon toga upišem i sledeći nivo studija u istoj oblasti prava. Iako sam trenutno usmerena na akademske aktivnosti kojima bih želela da nastavim da se bavim, jedan od glavnih ciljeva mi je polaganje pravosudnog ispita, a pre toga obavljanje pripravničkog staža.

PRESSING

Razgovarala:
Jovana Kovačević

Jasna Milošević

Pomaganje zajednici kroz rad sa izviđačima

Jasna Milošević pored svojih obaveza na fakultetu i raznih hobija, ima i jednu značajnu ulogu u lokalnoj zajednici. Ona je izviđač. Već devet godina je član u Odredu izviđača Lola. Svoje obaveze u odredu lako uklapa sa studijama komuniciranja i odnosa s javnošću na Filozofskom fakultetu u Nišu. Razgovara sam sa Jasnom kako bih saznala više o značaju izviđača i njenoj ulozi u tome.

Kako je došlo do toga da se priključiš izviđačima?

Krenula je nova školska godina, šesti razred, drugarica se vratila sa letnjeg kampa i odmah krenula sa prepričavanjem događaja. Sve to mi je bilo veoma interesantno i tako sam odlučila da se i ja učlanim. Roditelji nisu polagali previše nadu u mene s obzirom da sam bila veoma introvertna i ne baš veliki ljubitelj insekata. Ali danas, devet godina kasnije, devojčica koja sam bila ponosno gleda kako bez straha koračam svetom sa izviđačkom maramom oko vrata! A insekte još uvek nisam zavolela...

Koja je tvoja trenutna pozicija u odredu i šta ona podrazumeva?

U odredu sam koordinator tima za marketing i medije. S obzirom da volim fotografiju i kreiranje video-sadržaja, a pored toga sam i student komunikologije, svo znanje i strast mogu da primenim u praksi, ali i da sve to prenesem dalje ostalim članovima tima. Takođe uživam u radu sa srednjoškolcima - zvanični naziv moje funkcije je vođa čete starijih izviđača i planinki Soko.

Kako se napreduje u izviđačima?

Kod izviđača vlada hijerarhijski sistem. Kada se priključiš, ti si član. Da bi nakon određenog

vremena dobio neku funkciju, moraš da imaš određene godine, izviđačko školovanje, da si pokazao da imaš određeno znanje i veštine, da si sposoban da obavљаш određenu funkciju. Ja sam prvo postala lider manje grupe izviđača, zatim veće, a u tom periodu sam takođe dobila poziv da se priključim radu Nacionalnog Saveza u sektoru za međunarodnu saradnju.

Koje su tvoje aktivnosti u okviru Saveza izviđača Srbije?

Kao načelnik za međunarodnu saradnju, moj cilj je da članovima u Srbiji omogućim što više prilika za međunarodna iskustva, kao na primer volontiranje u inostranstvu, spajanje lokalnih i inostranih jedinica, zatim praćenje rada i podrška izviđačima koji odu u inostranstvo ili dođu u Srbiju.

Kojim se još vannastavnim aktivnostima baviš?

Volim da pomažem zajednici, zato sam čest volonter na raznim događajima, kao što su Živa biblioteka, pomoći građanima za vreme pandemije, Magična pošta Srbije... Takođe, sa društvom često idem na planinarenje, na putovanja.

Izviđači se često sastaju, putuju... Kako to uklapaš sa ostalim obavezama?

Smatram da je sve stvar organizacije. Ukoliko volim to što radim, vrlo lako organizujem svoje vreme kako bih uklopila sve.

Mnogi izviđačke odrede smatraju dečijom aktivnošću. Zbog čega si ostala u odredu do sad?

Mnogi smatraju da su izviđači isključivo organizacija za decu ali zapravo nemamo starosna ograničenja. Izviđačke aktivnosti su prilagođene svim uzrastima i svačijim potrebama i interesovanjima. Kako sam rasla i napredovala, tako su dolazili novi izazovi koji bi me motivisali i uz pomoć kojih bih razvila nove veštine. Dobijala sam prilike da upoznam ljude i kulturu širom sveta. Iz tog razloga sam toliko dugo član.

Misliš li da će ti ovo iskustvo biti značajno za dalju karijeru?

Naravno! Sve što sam naučila u ovoj organizaciji već sada primenjujem u svakodnevnom životu. Na fakultetu koristim metode za učenje i istraživanje koje mi koristimo u timu, veštine komunikacije su mi značajno napredovale, upoznala sam ljude raznih zanimanja iz čitavog sveta. Ne sumnjam da će mi sve ovo biti od velike važnosti i u karijeri.

Šta bi rekla onima koji razmišljaju da postanu izviđači?

Kada me neko pita čime se bave izviđači, ja im kažem da se bave problemima u zajednici. To nije baš slikovit opis, niti je nešto zbog čega bi svako poželio da se odmah priključi izviđačima, ali kroz razne metode i naš način rada, mi učinimo da to ima smisla i da bude interesantnije. To je nešto što od ljudi napravi bolje osobe, jer uz pomoć tih veština mi stvaramo bolji svet. I to ne samo kroz veštine nego i kroz vaspitanje dece. Učimo naše članove da se snađu u svakoj situaciji. Kada kažem da se bavimo problemima zajednice, mislim na probleme kao što su diskriminacija i slično. Zbog toga izviđači imaju projekte kao što su Dialogue for peace, Diversity and inclusion. Generalno je organizacija otvorena za sve i trudimo se da ne postoji diskriminacija u okviru nje.

PRE
SSING

Razgovarala:
Ana Stojanović

Jana Kotnik

Uspeh ne dolazi preko noći

Jana Kotnik je Elektronski fakultet, smer Elektronske komponente i mikrosistemi upisala 2017. godine, a na prethodnoj godini studija prosek je bio 9,8. Četvrta je godina fakulteta, a pored toga i demonstrator na predmetima Novi materijali i tehnologije, Karakterizacija materijala i Elektrotehnički materijali. Završila je Aleksinčku gimnaziju u Aleksincu, smer prirodno-matematički.

Kako si došla na ideju da upišeš Elektronski fakultet?

Fakultet sam upisala 2017. godine, a na ideju da upišem baš ovaj fakultet došla sam pod uticajem starijeg brata koji je već bio apsolvent Elektronskog fakulteta u tom momentu.

Kako je izgledao početak?

Početak nije bio lak, odvajanje od porodice i novo društvo mogu trenutno da poljuljaju svakog. Međutim, ja sam imala sreću da je brat bio taj koji me je usmeravao i pomagao mi.

Osim studiranja, ti si aktivna i na fakultetu i van fakulteta.

Trenutno sam demonstrator na tri različita predmeta, ali pošto profesor nema asistenta, ja obavljam sve dužnosti. Pored držanja vežbi i posla, nemam puno vremena za druge stvari. Već godinu dana radim kao sertifikovani predavač engleskog jezika.

Koje karakteristike uspešne osobe izdvajaš kod sebe?

Mislim da sam jako odgovorna i vredna osoba, ali i jako socijalna i ekstrovertna- za većinu stvari imam stav, i volim da podelim svoje mišljenje. Liderske sposobnosti su jako bitne u svakom sektoru.

Ko ti je najveća podrška u ostvarenju ciljeva?

Podršku imam prvenstveno od svoje porodice koja je uvek tu za mene, kao i od svog partnera.

Koliko si spremna da svoje znanje primeniš u Srbiji?

Verujem da je moje znanje lako primenjivo u Srbiji, i da neću morati da napuštam svoju zemlju. Volela bih da ostanem ovde i zajedno sa svojim fantastičnim kolegama radim na njenom napretku.

Šta bi preporučila svojim kolegama?

Uspeh ne dolazi preko noći. Za svaki cilj se mora vredno i marljivo raditi, a nagrade i uspesi se sami nižu.

Koji su planovi za budućnost i gde vidiš sebe u narednih pet godina?

Planova ima puno, ambicija još više. U svakom slučaju bih nastavila sa razvijanjem u nauci, ali bih volela i da se oprobam u industriji.

PRE
LINK

Razgovarala:
Miljana Stanojević

Nadja Popović

Ljudi sa kojima radim su me inspirisali

Da li vas je uvek mučila organizacija i to kako da zarađujete, učite i ujedno ostvarujete svoje snove? Nađa je studentkinja koja je uspela organizatorskim sposobnostima da sebi da vremena da sve to postigne. Ona je članica Evropskog Parlamenta Mladih, predavačica engleskog jezika i studentkinja treće godine Ekonomskog fakulteta u Nišu. Završila je gimnaziju "Svetozar Marković" i nakon jezičkog smera u srednjoj školi upisala je Menadžment na Ekonomskom fakultetu. Kao član EPM-a je za kratko vreme postala glavni organizator regionalne konferencije pa zatim i nacionalne. Pored toga, organizovala je brojne pozorišne predstave plesnog kluba Swing...

Da li je bilo teško opredeliti se za ekonomski fakultet posle jezičkog smera u gimnaziji?

Nije mi bilo teško, iako sam bila jezički smer u srednjoj školi jer sam se već bavila stvarima koje spadaju u poslove jednog menadžera i to mi se jako dopalo. Mislim da mi ovaj smer omogućava da se bavim različitim stvarima, da radim u različitim firmama i industrijama kao menadžer, što je za mene dobro, jer nemam jednu specifičnu stvar kojom želim da se bavim ceo život.

Kako je uticalo to što nemaš predznanja iz ove oblasti na tvoju odluku da upišeš Menadžment na Ekonomskom fakultetu?

Rešila sam da želim da upišem Ekonomski fakultet bez predznanja, iako me je to malo plašilo jer sam znala da će mi biti teže. Rekla sam sebi da će se snaći usput i tako je i bilo. Prva godina je bila teža ali mislim da je tako svakome ko upiše taj fakultet bez predznanja o ekonomiji, ali su se posle toga stvari značajno poboljšale.

Kada je nastala tvoja naklonost prema menadžmentu i organizaciji i kako je to izgledalo?

Organizacione sposobnosti se grade i razvijaju, samo neki ljudi imaju možda više predispozicija da se time bave, recimo, ukoliko to vole. Kod mene se ta naklonost videla još u trinaestoj, četrnaestoj godini, mislim da sam tada već počela da se pomalo bavim sličnim poslovima u plesnom klubu u kome sam trenirala, kao što su skupljanje članarina, administrativni poslovi i odatle je sve krenulo da se razvija.

Kako si se pronašla u toj oblasti, koliko su tvoji počeci bili teški?

Moji počeci nisu bili teški zato što sam bila još uvek dete i nisam dobijala mnogo teške zadatke ali su mi se svi ti zadaci dopali. Imala sam uvek prirodnu naklonost da vodim timove, da delim svoje ideje sa svojim prijateljima, kolegama, to je nešto što mi je ostalo još iz osnovne škole i nešto što sam ispoljavala i volela. Kasnije se i to predočilo u to da vodim timove u drugim organizacijama i da radim na različitim projektima. Počeci nisu bili teški ali kako je vreme prolazilo, bilo je sve teže, jer iz godine u godinu dobijaš veće zadatke i izazove.

Kako si shvatila da bi time volela da se baviš i šta je to što te najviše privlači?

Ono što me najviše privuklo je izazov. Po mom mišljenju, slično je odrastanju, ne možeš da se baviš stalno jednim te istim stvarima. Da bi se razvijao i rastao kao osoba, moraš da dobijaš veće i bolje izazove i zadatke.

Kada si čula za Evropski parlament mladih i šta te je navelo da im se pridružiš?

Za EPM sam čula na žurci nakon predstave na kojoj sam radila kao asistent producenta. Pričala sam sa drugom kojeg sam poznavala od ranije i on me je savetovao da se pridružim i da misli da bih se dobro uklopila. Objasnio mi je šta je EPM, meni se to dopalo jer je obuhvatilo sve stvari koje su mene interesovale: engleski jezik, debate i diskusije. Nekoliko dana posle toga sam se prijavila.

U tim trenucima kada si se učlanjivala u EPM-u, koji je bio tvoj san?

Moj san u EPM-u se razvio kada sam bila na prvom zasedanju koje je organizovao Nikola Milenković, gde sam videla i naučila kako postoje izvanredno efikasni i kreativni načini da se baviš organizacijom. Do tada sam se bavila organizacijom na nivou gde sam sve morala da naučim sama, gde nije bilo određenih šablona i koraka koje sam mogla da pratim kako bih nešto unapredila, već je sve bilo na bazi grešaka i isprobavanja različitih tehnika. Kada sam bila na prvom zasedanju, videla sam kako se organizatori i organizacija kreću u određenim koracima, unapređivali su te procedure i prosti mi je bilo fascinantno i zadržljivo da neko može u organizaciji da se kreće tako glatko i kordinisano, a pritom da su učesnici motivisani, kreativni i da se trude da naprave nešto novo. Sve ovo mi se jako dopalo i poželela sam da jednog dana budem glavni organizator zasedanja.

Kako si uspela da ostvariš svoje snove?

Odmah posle prvog zasedanja prijavila sam se za poziciju organizatora na prvom sledećem regionalnom zasedanju, stekla divno prijateljstvo i saradnju sa sadašnjim najboljim prijateljem, Mihajlom Muškićem. Na tom zasedanju nam je prišao predsednik zasedanja i rekao nam da misli da bismo nas dvoje bili odličan tim za organizaciju sledećeg regionalnog zasedanja. Imali smo vrlo jasnu viziju i ciljeve, vrlo sličnu motivaciju i slične kompetencije. Bili smo dosledni i precizni u onome što smo želeli i u onome što nismo želeli. Bili smo prezadovoljni i timom koji je radio sa nama na tom zasedanju, svi su bili motivisani i jako entuzijastični i taj entuzijazam je procureo u svaki aspekt zasedanja. Ljudi i dan danas pričaju o tom zasedanju, tematiki i simbolima, poput sunčokreta. To zasedanje je jedno od mojih najlepših sećanja i samim tim ostvarenje mojih tadašnjih želja. Posle toga mi je bilo ponuđena prilika da sa sadašnjom najboljom prijateljicom, Nevenom Ribić, organizujem nacionalno zasedanje, što je najveći događaj koji naša organizacija ima svake godine. Nažlost uprkos našim željama, planovima i ambicijama pandemija je uticala i na to zasedanje tako da je bilo odlagano mnogo puta i održalo se onlajn. Međutim nasuprot svim preprekama to je jedan od najznačajnijih momenata u mojoj karijeri.

Organizovala si mnoge predstave u saradnji sa plesnim klubom Swing, da li planiraš da svoje organizacione sposobnosti usmeriš ka organizovanju predstava, možda filmova ili serija?

Kada sam se bavila organizovanjem predstava, dosta sam uživala u tome.

Uvek sam volela umetnost, pa je ovo bilo odlično jer se tu prožimalo više mojih ljubavi.

Tada sam imala ambicije da možda budem menadžer turneja, menadžer u nekim pozorištima i drugo. Nisam sigurna da li je to ono čime želim da se bavim danas, ali u to vreme me je činilo jako srećnom.

Šta za tebe predstavlja posao kojim se trenutno baviš?

Za mene je posao predavanja engleskog jezika za sada samo honoraran rad, nemam puno ambicija da to radim stalno ali mi je interesantno i korisno je za studenta koji želi da zaradi džeparac. Vreme i časove sam organizuješ tako da mi ne oduzima puno vremena.

Postoji li tajni recept za tvoje uspehe i polaganje ispita?

Tajni recept je upornost što se tiče ispita, a ovako se trudim da radim sa empatijom i saosećanjem kada radim sa ljudima, da se vodim shvatanjem su greške neizbežne, da imam razumevanja, da je jedina bitna stvar da svako od nas želi da radi na sebi i na greškama kako bismo mogli da napredujemo zajedno.

U čemu si pronašla motivaciju, šta je to sto te je guralo svih ovih godina?

Stvar koja me je najviše motivisala i inspirisala kad god da sam doživela teškoće i prepreke na putu su bili ljudi sa kojima radim. Uvek su entuzijazam i vera mog tima bili veliki izvor motivacije za mene. Nikada ne bih volela da moje kolege budu razočarane ili izneverene u bilo kakvom smislu, jedino što želim je da ljudi oko mene budu srećni i da ja budem srećna i zadovoljna krajnjim proizvodom.

Kako ti organizuješ svoje vreme kako bi postigla sve što želiš?

Trudim se da svakog dana održavam sopstvenu rutinu, jer sam naučila da najbolje funkcionišem pod tim režimom. Što se posla i obaveza tiče, svakog jutra pregledam obaveze za taj dan i za tu nedelju. Verujem Pomodoro tehniku kad je u pitanju učenje i znatno mi je poboljšalo produktivnost na dnevnoj bazi kada je koristim. Pustim Spotify plejlistu i uključim aplikaciju Forest kako me ne bi ometao telefon dok radim i nedodirljiva sam tih dvadeset pet minuta. Tople preporuke.

Koji su tvoji ciljevi za budućnost?

Volela bih da se bavim nečim što me ispunjuje, šta god to bilo, iako nisam ni sada sigurna tačno šta. U nekom momentu uključila bih se u neku organizaciju koja vraća zajednici, poput neprofitnih organizacija. Želela bih, pre svega, da u budućnosti budem srećna.

Razgovarala: Nataša Spasovski

Alekса Andđelović Ljubav prema avanturi

Aleksi Andđeloviću autostop je promenio život, zahvaljujući njemu izašao je iz zone komfora. Doprinoe je njegovoj izgradnji karaktera, jer jedino kada smo pod pritiskom mi napredujemo. Kao dijamant koji treba dosta da se brusi i polira kako bi dostigao svoj sjaj.

Alekса je student prve godine Filozofskog fakulteta u Nišu, a svoju ljubav prema avanturi i pustolovini ispoljio je kroz autostop. Prva pustolovina je trajala dva meseca, tokom kojih je Alekса posetio Bugarsku i Tursku. Na narednom putovanju precrtao je nekoliko zemalja koje je želeo da poseti. Za mesec dana je posetio Bosnu, Crnu Goru, Albaniju i Makedoniju.

Šta je za tebe autostop i zašto si izabrao ovaj vid putovanja?

Nemam para za autobus ili avion a ovaj vid putovanja je interesantan i pruža mi priliku da konstantno budem van zone komfora. Kada sam počeo da putujem shvatio sam kako su čudni putevi gospodnjii, a autostop je dokaz tome. Jednom kada krenem na put ceo svet oko mene se pokrene i sve se uvek završi i bolje nego što sam na samom početku očekivao.

Sve u životu ima svoje prednosti i mane. Koje su prednosti i mane koje autostop sa sobom donosi?

Ja sam ubedjen da na samom putovanju meni ne može ništa loše da se desi, jer je to zdrav razum. Iz moći zdravog razmišljanja će proisteći određena dela koja će nas definisati, samim tim naš život postaje kvalitetniji i bogatiji. Devojke često kažu kako one nikada ne bi mogle tako da putuju, međutim određena doza rizika je svakako prisutna u našim životima ma šta god radili. Imao sam par neprijatnih situacija u Bosni zbog negativnih misli i predrasuda. Međutim, prednosti su te da nikada ništa nije sigurno i ne znam šta će da se dogodi, što je mene i privuklo autostopu.

Putovao si u jeku pandemije. Da li je to predstavljalo dodatni problem u toku putovanja?

Prvo putovanje autostopom trajalo je dva meseca, jer sam morao da prođem kroz Bugarsku da bih stigao do Turske. Sam put do Turske trajao je nekih nedelju dana. U tom trenutku nisam razumeo čitavu situaciju, te nisam smatrao da će mi pandemija predstavljati neki problem. Međutim, prošle godine kada sam putovao za Bosnu, Crnu Goru, Makedoniju i Albaniju sama situacija mi je otežala putovanje.

Obišao si u Tursku, Bugarsku, Bosnu, Crnu Goru, Makedoniju i Albaniju. Koja od ovih kultura ti je najviše privukla pažnju i zašto?

Pažnju mi je privukla Turska, zbog nekih naših sličnosti. Najinteresantnije mi je koliko zapravo istih reči imamo, kao na primer papuča, kašika, viljuška i tako dalje. Baš smo slični što je meni jako interesantno. Albanija mi je dosta prijala, jer su ljudi jako prijatni i druželjubivi. Naravno da postoje predrasude zbog naših kultura. Međutim, njihovo gostoprимstvo i ljubaznost je ostavilo jako pozitivan utisak.

Tokom putovanja si boravio u motelima i šatoru. Da li je neki boravak ostavio poseban utisak?

Spavao sam na raznim mestima, od najboljih vila pa do šatora. Imao sam jedno loše iskustvo kada sam bio u Makedoniji i boravio pored Tikveškog jezera u šatoru. U jednom trenutku sam čuo neki zvuk i kada sam izašao shvatio sam da su me okružili divlji psi. U tom trenutku sam se skamenio i krenuo da ih gađam i nekako su se razbežali, a da me nisu dirali. Zahvalan sam Bogu, jer sam imao sreće te me psi nisu dirali.

Na svojim putovanjima si sklopio razna prijateljstva. Da li ti je neko prijateljstvo posebno značajno?

Sva prijateljstva su posebna na svoj način. Međutim, ove godine sam sasvim slučajno upoznao jednog čoveka u Sarajevu. Otišao sam u pekaru i seo pored jednog gospodina sa kojim sam se prelepo rasprčao, interesantno je da sam tog čoveka sreo ponovo uveče. On je šeik i dolazi iz Saudijske Arabije kao i njegovi prijatelji. Sutradan kada sam odlučio da oputujem za Mostar i od toliko ljudi na ovome svetu, stali su mi baš oni. Neverovatna slučajnost i filozofija života je ostavila jak utisak na mene. Najbolje veze su te spontane sa dugotrajnim dejstvom. Naš razgovor je trajao svega dvadesetak minuta, međutim to je jedno od prijateljstava koje je dugotrajno.

Da li si imao neke primedbe zbog ovakvog načina putovanja u jeku pandemije?

Naravno da sam imao kritike, jer bez kritika život ne bi bio potpun. Kritike su nam zapravo putokaz da radimo nešto mnogo dobro ili nešto veoma loše. Ukoliko na našem putu ima dosta kritika, trebalo bi da budemo srećni, jer je to zapravo potvrda da smo na pravom putu.

Moji roditelji me nisu podržali, nisu verovali da će stići do Turske. U samom početku nisu želeli da pričaju sa mnom, međutim kada sam stigao do Turske sve je bilo mnogo drugačije. Oni su roditelji i naravno da ih je uhvatila panika, jer njihovo dete odlazi na duži put i to autostopom.

Da li ste imali podršku Vaših prijatelja zbog neobičnog načina putovanja?

Retko, u početku me skoro niko nije podržao. Ljudi su mi dali aplauz tek nakon završetka putovanja. Svi su mi na samom kraju rekli bravo, dok su na samom početku bili skeptični. Nije da ja putujem autostopom zbog publiciteta, već zbog sebe i svog napretka. Bilo je par njih koji su me podržali, ali ja sam na ovo putovanje krenuo isključivo zbog svoje ljubavi prema avanturi.

Koliko će, po tvom mišljenju, ovakav način putovanja zaživeti kod mlađih?

Sve u našem životu može poći nabolje ili nagore, doduše sve zavisi od individue. Ne znam kako će se sve to odvijati u budućnosti zbog trenutne situacije, mada mi živimo u 21. veku gde nam je sve dostupno putem interneta te su mlađi danas dosta slobodniji. Međutim, današnje generacije se nalaze duboko u svojoj zoni komfora što nije dobro, jer ona ubija čoveka. Nadam se da će autostop zaživeti kod mlađih, mada ipak sumnjam zbog zatvorenosti naše nacije.

Da li biste ovo iskustvo preporučili mlađim ljudima?

Apsolutno, svakom bih preporučio da oseti slobodu putovanja iako ovaj vid putovanja nije za svakog. Svi mi imamo slobodnu volju i na nama je kako ćemo je iskoristiti. Ovo iskustvo je doprinelo izgradnji mog karaktera. Na samom procesu izgradnje treba raditi svakoga dana, a karakter je nešto neprocenljivo.

Razgovarala:
Ana Stojanović

PRESSING

Natalija Andelković

Spremna sam da ostanem u Srbiji i primenim svoje znanje

Natalija Andelković je studentkinja četvrte godine Medicinskog fakulteta na smeru Farmacije sa prosekom 9,17. Osim studiranja, njen hobi je sviranje violine. Završila je Osnovnu muzičku školu "Vladimir Đorđević" u Aleksincu, u Osnovnoj školi "Vožd Karađorđe" i Aleksinačkoj gimnaziji je bila nosilac Vukove diplome, a 2019. godine dobila je nagradu Opštine Aleksinac za uspešnog studenta. Kako je sve to postigla i ko joj je bio podrška na tom putu, otkirva nam u intervjuu.

Kada si odlučila da želiš da studiraš farmaciju i zbog čega?

Još od perioda detinjstva sam volela da pomažem drugima, uvek mi je bilo interesantno i zanimljivo sve što ima veze sa zdravstvenom strukom. U srednjoj školi sam definitivno odlučila da želim da budem farmaceut jer sam smatrala da ima mnogo mogućnosti za napredak i zaposlenje, ali prvenstveno sam se vodila time što sebe u budućnosti vidim kao osobu koja se bavi nekim humanim zanimanjem.

Kada bi birala između sviranja violine i farmacije, šta je prioritet?

Muzika je nešto što me je uvek ispunjavalo i tako će ostati do kraja života. Ljubav prema muzici je nešto sa čim se rodiš. Jako je teško odlučiti se jer su to dve različite ljubavi i interesovanja. Sfera farmacije je ta u kojoj sebe vidim u budućnosti, a violina će zauvek biti nešto čemu će se iznova vraćati i volela bih da jednog dana možda uradim nešto na polju muzike za svoju dušu.

Koje osobine izdvajaš kod sebe koje te čine uspešnim studentom?

Po prirodi sam jako uporna i posvećena svemu što radim, uvek se trudim da dam svoj maksimum. Perfekcionista sam i volim da sve radim temeljno. Nikad ne odustajem i uvek bodrim sebe da nastavim dalje. Uspeh i osećaj satisfakcije je ono što me uvek motiviše.

Kakav je osećaj kada si dobila nagradu Opštine Aleksinac za najboljeg studenta?

Kada sam na kraju prve godine fakulteta dobila nagradu od opštine kao jedan od najuspešnijih studenata te školske godine bila sam jako ponosna na sebe zato što je neko uvažio moj trud i zalaganje. To me je motivisalo da dalje nastavim da se trudim i ne odustanem od svog cilja.

Ko ti je najveća podrška u ostvarenju ciljeva?

Veliku zahvalnost za svaki moj uspeh dugujem porodici koja mi je od malena bila podrška da nikad ne odustanem od svojih snova. Sve što sam postigla je zahvaljujući tome što su uvek verovali u mene i moje odluke i nikad me nisu sputavali u onome što volim. Neizostavna podrška mojih iskrenih prijatelja mi znači mnogo. Imati osobe koje se tvom uspehu raduju kao da je njihov jeste velika potpora u životu.

Koliko odricanja je potrebno da bi postigla odlične rezultate na studijama?

Za odlične rezultate potrebno je dosta odricanja, ali i dobra organizacija. Trudim se da svaki dan pametno iskoristim i da za naporan rad nagradim sebe. Dosta stvari planiram i trudim se da svoje planove poštujem tako da mi ostane vremena za sebe i svoje slobodno vreme.

Koje mogućnosti ti je donelo sviranje violine u orkestru Gkud-a "Aleksinac"?

Svirajući violinu u orkestru stekla sam dosta novih iskustava, napredovala sam na polju muzike i upoznala bolje tradiciju svoje zemlje. U saradnji sa GKUD-om imala sam prilike da putujem van Srbije i steknem nova poznanstva u Makedoniji, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori. Javnim nastupima sam dobila dosta samopouzdanja i definitivno mogu da kažem da je to bio jedan lep i nezaboravan period mog života.

Kako stižeš da uklopiš studiranje sa privatnim životom?

Studiranje farmacije traži dosta vremena i žrtvovanja zarad uspeha, kao i svakom studentu koji gradi svoj put. Kao i za sve u životu, bitan je balans. Treba naći vremena za sebe, kako za sebe tako i za provođenje vremena sa osobama koje ti znače i prijaju. Uvek ima vremena i za lepe trenutke i za rad, a oduvek mi je cilj bio da provedem kvalitetno vreme šta god da radim.

Koji su planovi u narednih pet godina?

Moji planovi su da pre svega završim studije i ostvarim mogućnost za rad u struci. Htela bih da napredujem i steknem iskustva da bih u bliskoj budućnosti ostvarila svoj san i bavila se izradom kozmetičkih proizvoda i lekovitih preparata na biljnoj bazi. Mislim da su narednih pet godina ključan period u mom životu za postizanje ciljeva i rad na sebi.

Da li planiraš da nakon fakulteta ostanesh u Srbiji?

Spremljena sam da ostanem u Srbiji i nadam se da će svoje planove ostvariti u ovoj zemlji.

Razgovarao: Jovan Živković

Stefan Sretić

Muzika je moj unutrašnji svet

„*Gde reči ne vrede, muzika progovara*”, govorio je Hans Kristijan Andersen, tvorac poznatih bajki. A da muzika takođe može biti bajka, samo pisana i prikazana na malo drugačiji način, potvrđuje karijera doktora umetnosti, ali pre svega kompozitora, Stefana Sretića. Stefan je rođen u Nišu, gde je završio nižu i višu muzičku školu, a kasnije i Fakultet umetnosti na kome je diplomirao i završio master studije klavira, i to sve sa najvišom ocenom 10.

Više od decenije muzičke karijere Stefanu je donelo brojne nagrade i priznanja, što na domaćim festivalima, što u inostranstvu. Još jednu uspešnu godinu zaokružio je nedavnim nastupom u Kruševcu, a kako je dosad bezbroj puta govorio o svojoj karijeri i nastupima, mi smo odlučili da sa njim razgovaramo o njegovim počecima tokom studiranja, kao i o tome šta kultura, a pre svega muzika, za njega predstavljaju.

Kako su izgledali tvoji studentski dani?

Mnogi će se složiti da su studentski dani, pored onih mlađih, školskih dana, jedno od najlepših doba u životu. Period kada se zakoračuje u svet odraslih, stiče zrelost, rađaju nove ljubavi i po prvi put razmišlja o budućnosti i planira život. Za mene je to bio nastavak mog davno odabranog puta, puta muzike i umetnosti.

Šta je ono što će posebno pamtiti iz tog perioda?

Ono što je bilo od velikog značaja na mom putu u periodu mog studiranja i što će posebno pamtiti, jeste velika podrška mojih profesora i mentora, koje danas sa ponosom mogu da nazovem svojim kolegama i prijateljima.

S obzirom na to da si sada na mestu profesora, kako izgleda nači se sa druge strane klupe?

Posebno je zadovoljstvo kada svoje znanje i iskustvo prenosite na mlađe kolege, radeći na istom onom fakultetu na kome ste ga i stekli. Zato mogu sa ponosom da kažem da sam veoma počastvovan što sam deo kolektiva Fakulteta umetnosti u Nišu. Veoma me raduje to što sam na samom početku rada na fakultetu našao na pozitivnu povratnu informaciju od strane studenata. Mislim da je to najveća satisfakcija i ono što ispunjava svakog pedagoga. Skromno ću reći da ne postoji ono čime bih menjao rad na fakultetu na kojem sam učio i sazrevao, jer je upravo to bio jedan od mojih velikih studentskih snova. Muzika, umetnost i pedagoški rad su danas za mene profesije prema kojima se odnosim sa velikim poštovanjem.

Koliko je tebi lično, van profesije i posla kojim se baviš, muzika važna?

Muzika je moj unutrašnji svet, svet kome vrlo često pribegavam. U njoj vidiš najdraže ljude i najlepša sećanja. Prvi kontakt sa klavirom predodredio je moju životnu putanju, pa je muzika danas moj neiscrpan izvor ljubavi i smisao mog života. Baveći se izvođenjem i kompozicijom, ja zapravo uživam u samoj muzici. I jedno i drugo su vrsta umetničkog stvaralaštva kojim prenosite svoje ideje i poruke utkane u emotivni naboj koji budite kod svoje publike.

Rezultat vašeg rada vam se vraća u vidu najvrednije nagrade, nagrade koju dodeljuje publika, a to je aplauz. I upravo ta interakcija je cilj svakog umetnika. Iz toga proizilazi ono neprocenjivo zadovoljstvo koje dobijete od svoje umetnosti. Klavir jeste moj primarni poziv kojim sam se vodio i upoznavao sa muzikom, dok sam komponovanjem na još jedan način u muzičkoj umetnosti pronašao sebe.

Kao neko ko se ostvario u onome čime se od najranijeg detinjstva bavio, koji biti recept preporučio?

Pre svega, vrlo je važno postaviti ciljeve u životu. Ukoliko se osećate spremnim, krećete na put prepun uspona i padova, trenutaka sreće, razočaranja, prilika i iskušenja. Važno je ostati dosledan na tom putu, a nagrade dolaze kao podstrek, kao znak da to radite na pravi način. Neophodan je jedan zdrav i profesionalan odnos prema poslu, koji sam stekao učeći od velikih i uspešnih ljudi.

Kako ocenjuješ stanje kulture u našoj državi?

Nažalost, svest o značaju kulture i umetnosti za društvo kod nas je na jako niskom nivou, pogotovo među mladima, koji su danas izloženi negativnim uticajima kiča i šunda. Nastava likovne i muzičke kulture se sve više potcenjuje, a trebalo bi da igra vrlo važnu ulogu u razvijanju kreativnosti dece, jer je to period kada se formira ličnost i izgrađuje intelekt pojedinca. Želja mi je da dam svoj doprinos i smatram profesionalnom odgovornošću širenje i razvijanje kulturnog života našeg društva.

СТУДЕНТСКИ КУЛТУРНИ ЦЕНТАР НИШ

Ниш, Шуматовачка бб
018/ 523 364, 523 120, 523 411

Академски фолклорни ансамбл "ОРО"

Велики народни оркестар

Академски мешовити хор

Академски женски хор

Академско позориште

Психолошко саветовалиште за студенте СКЦ-а Ниш

Књижевно-трибински и документарни програм

Издавачка делатност

Музичко-сценски програм- концерти, перформанси

Ликовни програм- изложбе

Филмски програм

Међународни студенчки фестивал фолклора

Међународни студенчки позориши фестивал Урбанфест

www.skc-nis.com

